

Farní časopis

Farnosti Všechnovice, Horní Újezd a Paršovice

4. prosince 2022 č. 12/22 ročník XVI.

Co je to advent?

Advent začíná v římskokatolické církvi v předvečer neděle, která je nejbližší 30. listopadu, a končí 24. prosince odpoledne.

Název je odvozený od latinského adventus = příchod. Křesťané se v tomto období připravují na příchod Ježíše o Vánocích, ale pamatují i na jeho druhý příchod na konci časů.

Adventem začíná liturgický rok.

Advent je především **obdobím vnitřní přípravy**. Jak uvádí například slezský duchovní autor Angelus Silesius (17. století), člověku nic nepomůže, kdyby „se Kristus v Betlémě tisíckrát narodil, ale „nenarodil se“ v srdci člověka.

V adventním období jsou vždy **čtyři neděle**. První je zaměřená na Kristův druhý příchod na konci světa s výzvou, aby byl na něj člověk připraven. Druhá a třetí neděle představuje postavu Jana Křtitele, který vyzývá k obrácení srdce a ohlašuje Kristův příchod. Tématem čtvrté adventní neděle jsou již události, které bezprostředně předcházejí Ježíšovu narození v Betlémě.

Třetí adventní neděle je nazvaná také „Gaudete“ neboli **radostná**. Pojmenovaná je podle prvních slov úvodního verše mše svaté: „Radujte se stále v Pánu, opakují: Radujte se! Pán je blízko.“ Radostná atmosféra z blížícího se Kristova příchodu může být vyjádřena při mši růžovou barvou, namísto obvyklé fialové, která je typická pro advent.

Adventní období má **dvě části**: (1) do 16. prosince a (2) 17. – 24. prosince. Druhé jmenované již úzce připravuje na Vánoce: při mších se čte o událostech z Bible, které se odehrály těsně před narozením Ježíše. Při mši svaté i při modlitbě breviáře zaznívají tzv. „**Ó antifony**“. Tyto krátké texty, které jsou perlou mezi modlitbami a svým původem sahají do poloviny 1. tisíciletí, jsou pojmenovány podle jejich počátečního písmena v latině. Každá z antifon vzdává hold očekávanému Spasiteli a s prosbou o jeho příchod. Příkladem je antifona z 22. prosince: „Ó Králi národů, toužebně očekávaný, ty jsi nárožní kámen, který spojuje Boží lid v jedno: přijď a spas člověka, kterého jsi utvořil z hlíny!“ Ó antifony byly mnohokrát zhudebněny.

V první části adventu se často slaví tzv. **roráty**. Jejich název je odvozený od prvního slova písně, která se zde zpívá: Rorate, coeli, despuper = Rosu dejte, nebesa, shůry. Roráty jsou ranní mše ke cti Panny Marie. V poslední době se v některých kostelích slaví jen při svíčkách.

8. prosince se slaví slavnost **Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu**. Událost nepřipomíná početí Ježíše, jak bývá mnohdy mylně uváděno, nýbrž skutečnost, že sama Panna Maria byla počata bez prvotního hříchu.

Na období před Vánocemi se také rozšířil zvyk zapalovat postupně svíce na **adventním věnci**, každou adventní neděli o jednu navíc. To může připomínat blížící se příchod Krista, který je světlem ve tmě. Zelený kruhový věnec také může naznačovat na věčnost a Boha (nemá začátek a konec). Za předchůdce současného adventního věnce lze považovat evangelického teologa Johanna Hinricha Wicherna (19. století).

Převzato z cirkev.cz

O pár dní vpřed

Listujeme v kalendáři:

- 6. 12. - út - Sv. Mikuláš
- 8. 12. - čt - Panna Maria, počatá bez poskvrny hříchu dědičného
- 11. 12. - ne - 3. neděle adventní
- 18. 12. - ne - 4. neděle adventní
- 24. 12. - so - Štědrý den
- 25. 12. - ne - Slavnost narození Páně, Boží hod vánoční
- 26. 12. - po - Sv. Štěpán
- 28. 12. - st - Sv. Mlad'átka
- 30. 12. - pá - Svátek Svaté Rodiny
- 1. 1. - ne - Slavnost Matky Boží, Panny Marie

FARNÍ KAVÁRNA

Milí farníci, přijměte pozvání do farní kavárny v neděli 11.12. po mši svaté na faře ve Všechovicích. Přijďte posedět, vypít kávu, prohodit řeč.

Tipy na dlouhé zimní večery

Milí farníci, ráda bych s vámi sdílela pár svědectví a katechezí, které mě v poslední době hodně oslovily.

Před nedávnem spustili řeholní sestra Edita Vendula Vahalíková a kněz Jan Krbec nový podcast s názvem Na okraji. Jednotlivé rozhovory jsou zajímavé, zabývají se duchovními tématy. Jedno velmi silné svědectví najdete na: www.naokraji.art/podcast/immaculata-neposkvrnena. Je to příběh řeholní sestry, která v mládí prošla světem tvrdých drog, promiskuitního života a v situaci, kdy chtěla svůj život ukončit k ní promluvil Ježíš. Její zamilovanost do Krista ji dovedla až k řeholnímu životu a psychoterapeutické praxi s narkomany i vězni – vrahy.

Další velmi silný a v mnohém podobný příběh najdete na adrese <https://www.youtube.com/watch?v=yFfKGrECh-g>. Vypráví ho Anna Goledzinowska, před lety slavná modelka a hvězda, kterou po smrti jejího otce v deseti letech začaly postupně vychovávat ulice Varšavy. Z krádeží, drog, nespoutaného sexuálního života, měl ukončit útěk do Itálie, kde jí slibovali, že bude hvězdou Milánských agentur módy. Na místo toho padla za oběť organizaci obchodující se ženami. Po útěku se jí podařilo odrazit ode dna, stala se modelkou a hvězdou italské televize. Šlo o zdánlivé štěstí. Žila v pekle showbusinessu. Bůh její kroky vedl do Medžugorije, kde se obrátila a její život nabral úplně jiný směr.

Další tip je soubor kázání a katechezí od slovenského řeckokatolického kněze, exorcisty, které zazněly ve Starém Městě v rámci duchovní obnovy na podzim letošního roku. Dotýká se témat jako je Eucharistie, Panna Maria, pokání, růženec, četba Písma svatého, svátost smíření. Jeho slova nabírají na síle, když dané témata prokládá konkrétními příklady ze své praxe exorcisty. Přednášky najdete na youtube kanále Rodina svatého Josefa: <https://www.youtube.com/@rodinasvatehojosefa3656>.

Anna Šlosarová

Kněz

Mezi italskými věřícími se traduje množství výroků o kněžském povolání a mnohé z myšlenek o povolání kněze se připisují svatému Otcí Piovi. Zda je jejich autorem skutečně svatý Otec Pio, není zcela jisté. Všechny však dokonale a pravdivě vystihují poslání kněze a jeho povolání.

Kněz je největší dar, který nám daroval Pán Ježíš ve čtvrtek Svatého týdne. Je vzat ze světa, žije ve světě, ale nepatří světu, ačkoliv je zde pro svět.

Je dítětem člověka, ale má moc proměňovat všechny v Boží děti.

Je chudý, ale může nás naplnit nekonečným bohatstvím.

Je slabý, ale posiluje člověka Chlebem života.

Je sluhou, ale mocní před ním ohýbají kolena.

Je smrtelný, ale daruje nesmrtelnost.

Je světlem, a přece může setrvávat v temnotě.

Je solí, a přece může být bez chuti.

Prináší víru, ale sám ji nemusí mít.

Je povolán nést druhé, ale i on sám musí být nesen.

Jeho odpuštění je odpuštěním samotného Ježíše. Také jeho poselství je Ježíšovým poselstvím: poselstvím radosti, světla a lásky. Říká se o něm, že je zpátečnický, ale vždy se snaží o skutečný pokrok. Obviňují ho z tmářství, ale nikomu jinému není společnost zavázána víc než jemu.

Když je svatý, tak si ho nikdo nevšimá.

Když je dobročinný, tak ho všichni přehlíží.

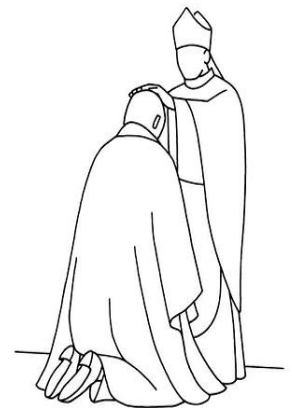
Když zhřeší, s radostí ho pošlapou. Lidé jsou ochotni každému odpustit, jen jemu ne.

Jeho oblíbenými přáteli jsou trpící, slabí, váhající a umírající. Je bratrem všech, a přece musí zůstat cizincem pro všechny.

Žije sám, bez toho, aby si založil rodinu. Usmívá se na rodící se život, žehná přicházející smrti. Žehná lásku, ale sám takovouto lidskou lásku poznat nesmí, protože jeho srdce patří Bohu, a tedy všem bratrům a sestrám, a ne pouze jednomu stvoření.

Když slaví Eucharistii, je jen o několik schůdků výše než ostatní, ale tehdy se dotýká nebe! Když zpovídá, je zavřený ve tmě zpovědnice. Ale kolik světla je v jeho slovech, když říká: „Udělují ti rozhřešení...“!

Kněz „je vrcholem všeho stvoření“, jak říká svatý Ignác. Je obdařen výjimečnými schopnostmi. Dělá to, co nemohou ani andělé, a ani Panna Maria: slaví oběť mše svaté a zpovídá. Kolik se jich odporučuje do jeho modliteb, a to právem! Jestliže je obhájcem

svých bratrů před Bohem, staví most mezi Bohem a bratry. Právě proto velký Monsabré (francouzský dominikán) říkal: „Můžete být tak velcí jak chcete, ale nikdy nebudete tak velcí jako tento ubohý kněz, který slouží mši svatou.“

Až do konce časů bude kněz - nejvyhledávanějším, a přece nejnepochopitelnějším člověkem; - nejoblíbenějším a zároveň nejnenáviděnějším; - nejžádanějším, ale přece právě jemu se vyhýbá nejvíce lidí, jak říká Manzoni (italský spisovatel): Je znamením nesmírné závisti a hluboké úcty, neuhasitelné nenávisti a zároveň nesmiřitelné lásky a obdivu. Tak jako Ježíš je „znamením, kterému budou odporovat“. Kněz musí svoji nauku a poselství posilovat a dokazovat víc příkladem svého života než slovy. Jeho svědectví je o to těžší a náročnější, že je často povolán - podobně jako Ježíš – přinášet nikoliv pokoj, ale meč. Tedy ne vratké příměří, ale meč rozhodnutí. Jeho život je proto neustálým bojem.

Musí žít ve službě druhým až do té míry, že zcela zapomene na sebe a sám sebe obětuje. V nejdůležitějších a existenciálních okamžicích života – ať už radostných, anebo smutných – je kněz vždy po boku člověka. Musí sobě i svým bratrům a sestrám připomínat, že cílem není tato země, ale nebe.

/časopis Světlo, 46/2022/

REKOLEKCE

otce Dominika Chmielewského SDB

14. Pokání: čtyři etapy pokání - pokračování

Svatí mystici mluví o události, která se blíží, která bude nezvyklým zážitkem pro každého člověka na světě. Tuto událost nazývají různě: apokalypsa svědomí, varování srdce, hodina Damašku, ale všechny ty názvy hovoří o tom, že nám Pán Bůh dává poslední varování, poslední pozvání k obrácení. Prorok Zachariáš píše o té události, že když na celé lidstvo bude vylitý duch nábožnosti, tehdy se lidé budou dívat na toho, koho přibili svými hříchy a budou plakat, jak se pláče nad jednorozeným.

Přemýšlejme o tom, o čem hovoří prorok Zachariáš: o vylití ducha pobožnosti. Opět musíme změnit smýšlení, o čem jsem mluvil na začátku. Pobožným je pro nás někdo, kdo má složené ruky, tvář jako svatý z obrázku, pobožně klečí, pobožně stojí, pobožně sedí; ale to je naše lidská představa o pobožnosti. Pobožnost podle Boha to je takové přesvědčení o své hříšnosti, že člověk pláče nad svým hříchem, že je šokovaný svojí hříšností a tím, jak velmi ubližuje Bohu a člověku svými hříchy. To je člověk zbožný, nábožný, to je ten, kdo má ducha pobožnosti.

Ta událost, kterou Pán Bůh připravuje pro celý svět, bude vylití Ducha zbožnosti na každého člověka na této planetě. Tehdy každý z nás bude mít zkušenost se soudem, který jednou budeme mít po smrti - osobní soud. Ten soud se bude skládat ze tří zjevení Božích: každý si uvědomí ve svém srdci, že Bůh existuje, že Bůh je nekonečná láska a že my jsme jeho milovanými dětmi. Bude to neskutečný zážitek boží lásky k nám a tehdy zažijeme každým kouskem svého srdce to, jak nás Pán Bůh velmi miluje... až na kříž.

Potom bude vylit duch pobožnosti. Všichni uvidíme svoje hříchy tak jak na soude po naší smrti, kdy budeme stát před Pánem Bohem a uvědomíme si, jak jsme se velmi

vzdálili od Pána Boha, přestože si myslíme, že jsme velmi zbožní, protože se každý den modlíme. Uvidíme celou ohavnost a farizejství naší nábožnosti. Uvidíme své hříchy očima Boha a člověka, kterému jsme ublížili svojí hříšností, tak jako na posledním soudě. Bude to pro nás šokující a dostaneme na výběr. Duch svatý na nás sestoupí, ukáže nám v pravdě naše hříchy. Pokud přijmeme milost obrácení, budeme z celého srdce litovat a konat pokání za své hříchy. Nebo jako farizeové zatvrdíme ještě více své srdce před pravdou o nás. Ti, kteří přijmou Ducha svatého ve skutečném obrácení z celého srdce budou připraveni na velké očištění země, které nastane. Svátí to nazývají třemi dny temnoty, ve kterých nastane velká konfrontace, střetnutí Boha a satana. Po těch třech dnech temnoty nastane nová zem a nové nebe a obyvateli tohoto nového nebe a země budou ti, kteří se z celého srdce obrátili a obnovili se.

To se nestane někdy v neznámé budoucnosti. Svátí mystici hovoří, že naše pokolení bude svědky této události, že my to prožijeme. Proto by bylo dobré konat pokání za hříchy už teď a dovolit Duchu svatému, aby nám už teď ukazoval pravdu o naší ubohosti, protože jak hovoří svátí a mystici, že ti, kteří mají zatvrzelé srdce, tyto události nepřežijí. Jednoduše zemřou šokem, když uvidí pravdu o sobě. Dotýkáme se tu velmi citlivé oblasti smýšlení o sobě, protože je velikým klamem si myslet, že stačí, když jsem dobrým člověkem, abych šel do nebe; že nepotřebuji zpověď, protože jsem dobrým člověkem; že i když nebudu konat pokání za hříchy, tak přesto budu s Bohem na věčnosti.

Ještě jednou, musím uvidět svoje hříchy v pravdě, abych jich začal litovat a konat pokání za ně. Klíčovou věcí je, abych dovolit Duchu svatému, aby mě usvědčil z mých hříchů. Bůh je světlo. Není v něm žádné tmy, zatímco v nás je tmy mnoho. Když se Bůh přibližuje k našemu životu a když my se přibližujeme k Pánu Bohu, on stále více osvěcuje naše tmy. A někdy lidé, kteří jsou ateisti, se na nás začínají dívat velmi kriticky a vypočítávají všechny naše hříchy. Říkají: ty jsi taková svatá a tak hřešíš? Nebo: tak svatá jsi a stále chodíš do kostela a pořád se zpovídáš? Co děláš, o čem já nevím, že pořád chodíš na zpověď?

Čím více Pán Bůh osvětluje člověka, tím více člověk vidí svoji hříšnost. Čím jsi dále od Pána Boha, tím méně vidíš svoje hříchy. Nejdále od Boha, v reálné možnosti zatracení jsou lidé, kteří říkají: já se nemám z čeho zpovídat, nikoho jsem nezabil, nikoho jsem neokradl, jsem v pohodě. To je například, když máš pokoj, ve kterém je totální nepořádek, a stále jsi v tom pokoji, v temnotě toho pokoje a protože nezapálíš světlo, tak přes tu tmou nevidíš. Ty si na to zvykneš a nevidíš ten nepořádek ve svém pokoji a dokud nezapálíš světlo, tak jsi přesvědčený, že je všechno v pořádku, že není tak zle, že se tak dá žít. A až když zapálíš světlo, s překvapením zjistíš, jaký je tu nepořádek, chaos, a potom jsi šokovaný, co se tu děje.

Přemýšleli jste o tom, jak je možné setkat se s Bohem tváří v tvář ve chvíli smrti a dobrovolně si vybrat peklo, věčné zatracení? Jak je možné uvidět největší, nekonečnou lásku, která tě stvořila, a říci jí „ne“? A přece víme, že tolik lidí jde do věčného zatracení, Panna Maria o tom mluví. Existuje peklo pro ty, kteří už nechtějí mít nic společného s Bohem. Jak je možné odmítnout tu nekonečnou lásku, která k tobě natahuje ruky po jakkoliv hříšném životě? Jak je možné říci takové velké lásce „ne“ a odejít do temného pekla?

Bůh je láska, ale také pravda. Ve světle jeho pravdy nemůže zůstat žádný klam. Jak jsme mluvili, my stále žijeme ve svém sebeospravedlnování, a když potom ve chvíli

svého soudu budeme stát před Pánem Bohem, uvidíme v Boží pravdě všechny hříchy z celého života, skutky i následky těch hříchů, které ničí další a další pokolení. Pokud jsi „netrénoval“ v každodenní každotýdenní každoměsíční zpovědi, pokud jsi každý den neodprošoval celým srdcem Pána Boha o odpuštění za hříchy, tak potom uvidíš všechny ty hříchy a jejich následky z celého života a to bude pro tebe nesnesitelné. Vidět pravdu o sobě bude pro tebe nesnesitelné a vrhneš se do největší temnoty, aby pravda o tvém životě nebyla osvětlena.

Bůh nikoho nezatrácuje, Bůh nikoho neodsuzuje do pekla, on je celý láskou a milosrdenstvím. To člověk sám se rozhoduje pro věčné zatracení, to člověk sám se rozhodne pro očištění v očistci, protože ve světle Boží pravdy, nemůže žít ve lži o sobě. Takže rozumíte jak je důležité pokání a každodenní zpytování svědomí a prosba Pána Boha o odpuštění za hříchy? My se takto připravujeme na nejdůležitější událost našeho života, která rozhodne o naší věčnosti. Když žijeme už tady na zemi pokáním za své hříchy, lítostí nad nimi a dovolíme, aby Duch svatý osvětloval naše svědomí, staneme potom před Bohem, a když uvidíme naši hříšnost, povíme: „Bože, ano takový jsem byl, prosím tě o odpuštění z celého srdce, ano, toto je pravda o mě, ano, Pane Bože, lituji z celého srdce.“ a to ti dá spásu.

Trénoval jsi při každé svaté zpovědi k přiznávání pravdy o sobě, trénoval jsi lítost nad hříchy a odčinění za všechny své hříchy zde na zemi. Takto se připravujeme na Boží soud, kde budeme v Boží pravdě, v Božím světle, konáme pokání, litujeme hříchy a prosíme Boha o milosrdenství. Jestli to někdo nedělá celý život, nesnese pravdu o sobě, když stane před Bohem, sám si vybere největší temnotu, aby byl co nejdále od Pána Boha, který je světlem, rozumíte tomu? To je ten důvod, proč Panna Maria stále volá: pokání, pokání, pokání!

Dokončení 14. části příště

<https://www.youtube.com/watch?v=infUec-1QdY>

Překlad slovenského překladu Anička Šlosarová

Katechismus

ŽIVOT V KRISTU

Desatero Božích přikázání

HŘÍCHY PROTI ÚCTĚ K BOHU

První Boží přikázání odsuzuje hlavní hříchy proti úctě k Bohu: jednání, jímž člověk slovy nebo skutky pokouší Boha, svatokrádež a simonii (svatokupectví).

Jednání, jímž je *pokoušen Bůh*, spočívá v tom, že se slovy nebo skutky zkouší jeho dobrota a jeho všemohoucnost. Tak chtěl satan dosáhnout, aby se Ježíš vrhl dolů z chrámu, a donutil tak Boha zasáhnout. Ježíš mu čelí Božím slovem: „Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha“. Vyzývavý postoj, který se projevuje v takovém pokoušení, zraňuje úctu a důvěru, jakou máme mít ke svému Stvořiteli a Pánu. Skrývá se v něm vždy pochybování o Boží lásce, prozřetelnosti a moci.

Svatokrádež spočívá ve znesvěcování nebo nedůstojném zacházení se svátostmi a jinými liturgickými úkony, jakož i osobami, předměty a místy zasvěcenými Bohu.

Svatokrádež je těžký hřích, zvláště je-li spáchána proti eucharistii, protože tato svátost nám podstatně zpřítomňuje tělo samého Krista.

Svatokupectví (simonie) se definuje jako kupování nebo prodávání duchovních hodnot. Kouzelníku Šimonovi, jenž si chtěl koupit duchovní moc, jejíž působení viděl u apoštolů, Petr odpovídá: „Ať přijde zkáza na tvoje peníze i na tebe, protože ses domníval, že Boží dar můžeš koupit za peníze.“ (Sk 8,20) Tak se shodoval s Ježíšovým výrokem: „Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte.“ (Mt 10,8) Není možné přivlastnit si duchovní dobra a zacházet s nimi jak vlastníci nebo páni, protože jejich zdroj je v Bohu. Je možné pouze je zdarma od něho dostat.

ATEISMUS

Mnoho našich současníků však toto hluboké životní spojení s Bohem vůbec nechápe nebo je výslovně odmítá, takže ateismus je nutno počítat k nejvážnějším skutečnostem naší doby.

Výraz ateismus označuje velmi rozmanité jevy. Jeden jeho častý způsob je praktický materialismus, který omezuje své potřeby i své snažení jen na prostor a čas. Ateistický humanismus zastává nesprávný názor, že člověk je sám sobě cílem, jediným strůjcem a tvůrcem své historie. Jiná forma současného ateismu slibuje osvobodit člověka prostřednictvím hospodářského a sociálního osvobození, k němuž prý stojí v cestě náboženství už svou povahou, neboť odvrací člověka od budování společnosti tím, že ho pozdvihuje k naději na budoucí a neskutečný život.

Ateismus je hříchem proti ctnosti zbožnosti, protože odmítá nebo popírá existenci Boha. Odpovědnost za tuto vinu může být značně zmenšena úmysly nebo okolnostmi. Na zrodu a rozšíření ateismu mohou mít nemalý podíl věřící tím, že zanedbávají náboženskou výchovu, zkresleně podávají nauku a mají nedostatky ve svém náboženském, mravním a sociálním životě; o nich platí, že pravou tvář Boha a náboženství spíše zastírají, než ukazují.

Často má ateismus svůj základ v nesprávném pojetí lidské nezávislosti vyhocené až k odmítnutí jakékoliv závislosti na Bohu. Ve skutečnosti „uznání Boha není v rozporu s důstojností člověka, neboť tato důstojnost má základ a dovršení právě v Bohu. Církev ví, že její poselství je v plném souladu s nejskrytějšími tužbami lidského srdce.

(Výtažky z KKC 2118–2126)

Hodina milosti pro svět

*7.12.1947 se zjevila Panna Maria v domě v Montichiari a přišla oznámit tzv. **Hodinu milosti**, která se má slavit vždy v poledne dne 8. prosince.*

Při zjevení vyslovila Panna Maria toto přání: „Přeji si, aby se každoročně **8. prosince od 12 do 13 hodin** konala hodina modliteb za svět.

Tato pobožnost zajistí mnoho duchovních i tělesných milostí. Náš Pán, Můj Božský Syn, chce lidem darovat přemíru svého slitování, když se dobří budou modlit za své hříšné bratry.

Sdělte Svatému otci, že si přeji, aby tato hodina byla známa celému světu a po celém světě se rozšířila. Ten kdo nemůže navštívit svůj farní kostel, ať se modlí doma v poledne a také obdrží mnoho milostí.

Brzy poznáte velikost této hodiny milosti. Pro všechny děti, které dopřejí této prosbě sluchu a vezmou si ji k srdci, mám připravenou plnost milosti. Stále existují tiší a skrytí prosebníci a oběti za hříšné duše, kteří svolávají milosrdenství našeho Pána na tuto zem. Nyní je hodina modliteb, hodina dobrého příkladu, hodina obětí a věrnosti a odvážného přičinění. Modlitba obětí a pokání tak mnoha duším zabraňuje tomu, aby na lidstvo dopadl soud Boží spravedlnosti. Hořím Láskou a žádám modlitby na záchranu světa! Kdybyste věděli, jak mnoho mých dětí jde cestou záhuby! Církev je ve velkém nebezpečí. Doba je stále více zlověstná. Nesu ve svém srdci utrpení mnoha nemocných a trpících, abych je přivedla k větší svatosti. Jsem Matka Pána lásky!“

Bude to 8. prosince, kdy Neposkvrněné Početí rozdrť Hadovu hlavu.

Hymnus z Breviáře, doba adventní:

**Blíží se k nám doba smilování,
od jordánských břehů zní volání:
„Čiňte, lidé, z hříchů svých pokání.“**

**Je to mocný hlas Křtitele Jana,
jemuž Bohem ta úloha dána,
aby předchůdcem byl Krista Pána.**

**Volá: „Cesty křivé urovnejte,
údolí vyplňte, hory snižte,
obratte se, mějte srdce čisté.**

**Neboť za mnou Kristus má přijíti,
jemuž nemohu já roven býti,
ten vás bude Duchem Svatým křtíti.“**

**Přijď již, milý Kriste, a buď s námi,
proměň srdce naše ve své chrámy,
přijď, Pane náš, smiluj se nad námi.**

Poselství Panny Marie z Medžugorje

z 25. listopadu 2022

„Drahé děti! Nejvyšší mě k vám poslal, abych vás učila modlitbě. Modlitba otevírá srdce a dává naději a víra se rodí a sílí. Já vás, dítě, s láskou vybízím: vraťte se k Bohu, protože Bůh je láska a naděje vaše. Nemáte budoucnost jestli se nerozhodnete pro Boha, a proto jsem s vámi, abych vás vedla, abyste se rozhodli pro obrácení a život, a ne pro smrt. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu. “

Uzávěrka dalšího čísla je 20. prosince – pište, ať máme co psát

Farní časopis farnosti Všechnovice, Horní Újezd a Paršovice
Ročník: XVI., Číslo 12/22, vydáno 4. prosince 2022, vychází 11x ročně
Redakce: Anna Šlosarová, Anna Cíchová, tisk: Anna Šatánková, Denisa Šatánková,
pod záštitou P. Vratislava Kozuba, email: Farnicasopis@centrum.cz, www.farnost.net
Kontakt na kněze: P. Vratislav Kozub, mobil: 731626508, e-mail: vkozub@seznam.cz